

nis kuwalge ilm. Ques kuiildi sõarlistat pragginat ja föllinat, ja innimesete jutto heält Mitto meest tahtsid tappa tulla. Noor öppetaja fargas wodist, läks wasto, küssis, mis nad piddid tahtma ja kes nad piddid ollema? „Teid tahhame”, wastas peälisk, ja olli noremehhe käes jo finni, — „lähme agga varsi minnema, pead sinnise kue selga pannema.

Sedda woib arwata, kuida mees ärraehtmas. Issa, kes selle peale ka üllesärkas, fargas wodist ja tahtis wahhele minna. Agga ka temmagi ehmatas ärra, kui ta oues kuwalgel mitto meest näggi, sõarlistad käes. Gundling olli ka seål, ja irwitas täiesti suust. Sedda mõda ollid noremehhe emma ja õed ka ülles ehmatand, tõid kühnlaga tuld, ja tahtsid appi miina. Agga noormees ütles keigile ommakstele: „Mis teie arvate, kas Jummal sedda teab, woi mitte? Ükski ei wastanud. Ja kui ta teistkorda seddasamma küssis, wastas issa: „Miks sa sedda küssid? Miks Jummal, kes keik teab, ka sedda ei peaks teadmata?” „Mõh siis”,

ütles poeg, „kui teie sedda ussute, siis tullegate ka sedda mele, et neile, kes Jummalat armastavad, keik asjad heaks peawad tullemas. Minna armastan Jummalat, ja tahhan sedda wasto wötta, mis ta mulle läkkitab, — tahhan ennast riidisse panna ja lähhän.” Agga peälisk fissendas: „Polle riet tarvis, ilm ei ole kulg, küllas on munder otamas. „Mars!” Jubba noremehhe käest hakkati finni, ja kisti eddasj ja ikka eddasj. Kül issa, emma ja õed pallusid, fissendasid ja läksid veel järrele, agga ei aidand feddag — soldatid aiasid neid taggasj.

Kui kurwad loud need wanna öppetajale ja temma ommakstele ollid, jägo nimmetamattha, igauks woib issegi arwata, et seål nutmisit ilma ottata olli, sest nad teadsid, et seált lahti samist ni hõlpsaste lota ei olnud.

Kül otas issa monda näddolat, üht teise järrele, et poeg ommiti osleks kirjotand. Agga peälisk laskis walwada, et ta sedda ei sanud tehha. Ükski hing ei teädnud, kus